

Джейн Мак-Брайд

Ґрунтується на справжніх подіях

“Щоб учинили ви добре” (2 Коринтянам 13:7).

“Мені потрібно, щоб ти побула зі своїм молодшим братиком,—сказала мама.— Ми з татом підемо допомогти одній хворій людині”.

Я на мить перестала підмітати підлогу нашого маленького будиночка і кивнула. Мама була президентом Товариства допомоги, і вона часто відвідувала сестер нашого приходу.

“Дякую, Арлін,—сказала мама, поцілувавши мене в маківку.— Джон спить. А на столі піднімається тісто на хліб. Будь ласка, нічого з ним не роби”.

Крізь вхідні двері я бачила, як вона з татом їхала у возі курною дорогою. Я пишалася, що мама мені довіряє.

Підмітаючи кухню, я зупинилася біля тіста. Я вже не могла дочекатися, коли мама пектиме сьогодні хліб. Зазвичай ми їли свіжоспечений хліб з домашнім варенням. Але варення закінчилося три місяці тому.

Варення! Від думки про нього мені захотілося чогось солоденького. Я поглянула на банку з цукром, яка стояла високо на полиці. Я знала, що мама приберігає його, щоб приготувати більше варення.

Але чим більше я думала про цукор, тим більше мені його хотілося. Не витримавши, я підсунула стілець до буфету і потягнулася до банки. Я ледь дотягалася пальцями до банки з цукром. Я підтягнула її ближче до краю полиці. ...

І тоді банка упала з полиці! Я намагалася зловити її, однак вона впала і з гучним звуком приземлилася прямо посередині тіста. Цукор розсипався на тісто, на буфет і на підлогу.

“Ой, ні!”— вигукнула я. Це розбудило мого братика, який був ще немовлям. Він почав плакати. Я хотіла плакати також. Що скаже мама про цей безлад?

Коли я заспокоїла Джона, то зробила все, щоб якнайкраще прибрати цукор. Я витягнула банку з тіста і помила її. Я змела цукор на буфеті й на підлозі. Але я не могла нічого зробити, щоб вибрати цукор з тіста.

Я думала про те, щоб поставити банку назад на полицю. Може мама не помітить, що вона порожня. Але я знала, що це неправильно. Тож я поставила банку на стіл і чекала, коли мама і тато повернуться додому.

Коли вони повернулися, мама відразу ж помітила банку з-під цукру.

Я глибоко вдихнула. “Мені просто хотілося трошки спробувати цукру. Але я зіштовхнула банку з полиці. Я спробувала все підмести, але не змогла вибрати цукор з тіста”. Я поспіхом промовляла слова, дивлячись в підлогу.

Якусь мить мама мовчала.

“Вибач”,—прошепотіла я.

Мама зітхнула. “Нічого, думаю, що сьогодні хліб буде солодшим, ніж завжди”,—сказала вона. Я підвела погляд. Вона злегка усміхалася. “Дякую, що розповіла мені про те, що сталося”.

Коли того вечора ми їли солодкий хліб, ми з мамою і татом розмовляли про чесність.

“Ми всі робимо багато помилок у житті,—сказав тато.— Але коли ми чесні і намагаємося каятися, Небесний Батько та Ісус радіють. Ми завжди будемо мати благословення, якщо чесні, навіть якщо спочатку це здається нелегко.

Мені було все ще сумно, що я розсипала цукор. Я знала, що через мою помилку ми, можливо, не наваримо так багато варення цього року. Однак я раділа, що сказала правду. То було чудове відчуття, солодше за весь цукор разом узятий. ●

Автор живе в штаті Колорадо, США.

Солодка чесність

ІЛЮСТРАЦІЯ САРИ ГРЕМЕЛСТАХЕР

“Виконання Божих заповідей приносить благословення, завжди! Порушення Божих заповідей тягне за собою втрату благословень, завжди!”

Президент Рассел М. Нельсон, “Виявляйте свою віру”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 30.